Kuna Karlova linnaosas linnal ei olnud ühtki kohast koolimaja, otsustati ehitada Karlova ja Lina uul. nurgale uus koolimaja. Selleks tehti riigilt 0,5%-list laenu 1923.—1924. a. kokku 155.500 krooni.

Kui 1926. a. linn ostis Vabadussilla juurde maja Tööstuskooli jaoks, tehti selleks 0,5%-list laenu 50.000 krooni. Obligatsioonivõlg 51.996 krooni suuruses on kogu ulatuses tasutud.

Aia uul. koolimaja ostmiseks riigilt ja majale juurdeehituste teostamiseks saadi Haridussotsiaalministeeriumilt 1929. a. laenuks 47.290 krooni. Sellest on 19.000 kr. 0,5%-line, ülejäänud osa 2-protsendiline laen.

1929. a. Karlova mõisa ostmiseks tehtud laen 120.000 krooni on täielikult tasutud. Karlova mõisa ostmine oli hädavajalik, kuna selles linnaosas ei olnud ühtki avalikku parki ja oli puudus koolimajadest. Nüüd on mõisa park peale vastavat kordaseadmist kujunenud enamtarvitatavaks pargiks Tartus.

Tamme spordivälja korraldamiseks saadi Kehakultuuri Sihtkapitali alusvarast 2,5%-ga laenuks 12.000 krooni.

Kui 1923. a. ära põlenud „Puusilla" asemele hakati ehitama uut silda, andis Valitsus poole ehitussummast linnale toetusena. Linnal tuli ülejäänud poole katmiseks teha võlga 78.000 krooni. Sellelt laenult linn maksab 3% aastas.

Jaama mõisa maade kultiveerimiseks saadi Maapangalt 1926.—1927. a. 2,5%-list laenu 10.000 krooni. Jaama mõisas olid suured maa-alad soostunud. Kultiveeritult on neist saanud põllumaa.

Kui 1923. a. linn kutsus ellu laenukassa ja müügisaali, siis tuli laenata asutise tegevuskapital, 60.000 krooni.

1929./30. a. tehti veevärgi ehitamiseks laenu erapankadest 130.000 krooni. Praegune laenu seis on 45.000 krooni. Samal aastal tehti Linnapanga põhikapitali suurendamiseks erapankadest laenu 49.666 krooni.

Linna kõige suurem laen on Ulila elektrijaama ostuvõlg. Kui Ulila Elektri o.-ü. jäi maksujõuetuks, müüs Eesti Pank, kelle omanduseks langesid jaama varandused, need Tartu linnale. Alguses nõuti sellest 1.600.000 krooni, kuid hiljem lepiti ostusummas kokku 1.035.700 krooni peale. Ulila ost oli linnale hädavajalik, sest senine jaam ei rahuldanud kasvanud elektritarvidust.

Jaam niisugusena nagu osteti, ei vastanud aga täiel määral Tartu nõuetele ning laiendamine oli paratamatu. Lepingus Eesti Pangaga nähti ette, et pank annab jaama vajalisteks laiendusteks linnale veel täiendavalt laenu. Uute sisseseadete muretsemiseks tehti 1926.—1928. a. juurde laenu kokku 477.851 krooni.

Ulila turbatööstuse tegevuskapitaliks laenati Pikalaenu Pangalt 1932. a. 140.000 krooni.

Ulila—Viljandi elektriliini ehitamiseks 1929. a. saadi Pikalaenu Pangalt laenu 135.000 krooni.

Elektrijaama ostmise ja täiendamise laen on Tartu kõige suurem võlg. Siin peab aga tähendama, et jaamal lasuva ostu- ja täienduslaenu eest, mille suurus oli 1. apr. 1934. a. 1.453.188 kr., lepingu järgi vastutab ning tasub võla Ulila elektrijaam üksinda. See on pikaajaline 4%-line laen.

1929. a. pakkus Pikalaenu Pank linnale müüa laevu ja Lodja uul. jõe ääres asuvaid kinnisvarasid. Linnavalitsus esialgu ei tahtnud ettepanekuga nõustuda, nähes ette, et laevade pidamine on niivõrd ärilise loomuga, et võib kujuneda linnaomavalitsusele raskeks. Pikalaenu Pank oli siiski väga huvitatud, et Tartu linn ostaks need laevad ja et Pangal ei tarvitseks neid müüa sinna, kuhu ta neid müüa ei taha ja kuhu neid rahvusliku kapitali huvides ei ole sünnis müüa. Seepärast pank pakkus linnale mõnesuguseid soodustusi.

Kuna oli juba mitu aastat räägitud kolmanda silla vajadusest ja sobivama kohana alati oli arvestatud Lodja uul. kohta, siis oli tarvilik, et linn saaks Lodja ja Auriku uul. nurgal asetseva krundi endale.

Neil kaalutlusil linn ostis laevad ja tähendatud krundi 90.000 krooni eest, missuguse summa Pikalaenu Pank andis linnale laenuks.

Linna laenukassa ruumid Kivi uul. olid kitsad ja tegevuse edasiarendamine ei olnud seal enam võimalik, mispärast oli juba mõnda aega olnud päevakorras